

Viisauden uskonto.

Kauvan, kauan sitten, historian-edellisinä aikoina, jolloin ihmiskunta ei ollut kansaiksi lohkaistu, vaan kaikki ihmiset olivat veljeksiä, oli heidän uskontonsakin yksi ja sama kaikille, ja sitä kutsuttiin „Viisauden uskonnoksi.“ Mutta kun paha heräsi ja pääsi vallalle ihmisten sydämissä, tuoden mukanaan eripuraisuutta, riitaa ja karsimusta, silloin viisauden-uskonnon valo katoamistaan katotti heidän ymmärryksestään. Oikoon syttyi sota suuri luopioitten ja niiden harvoin valittu, jotka olivat pyrkineet totuudelle ja oikeudelle uskollisina. Näiden „valkoisten“ avuksi tuli vedrupaisuus, joka meren syvyyteen hautasi sekä nuo „mustat“ että heidän maansa. Mutta „valkoiset“ pelastuivat korkeaan

vuorimaahan aarteineensa, tietoineensa, taitoi-
nensa. Sinne he kätkeynt kirjalliset aarteen-
sa maanalaisiin kammioihin ja luoliin.
He tiesivät, että koston päini koittaisi langen-
neelle ihmiskunnalle, että sen omien voimien
täytyisi nousta jalkaan siihen valoon, jonka se
oli hyljännyt. Sentaiksen heidän tehtäväk-
seen tuli vartioida tuota ~~Salasta~~ vanhaa vii-
sautta ja niitä laajaperäisiä, vaarallisia tietoja
joutumasta luovuttomien käsiin — Toiselta puolen
ain valmiina avaamaan sen portit niille, jotka
ka rehellisim hankkeim kolkuttavat. Ja heidän
salainen veljeskuntansa on lisääntynyt ja lisääntyy
aikojen kuluessa, sillä aini on joku, joka
kääntyy pois jettymyksen tietä ja palajia Takai-
sia totuuden luo. Mitä näytelmää he hiljai-
sudessa ovat katselleet! Irivistykset ovat ke-
koistaneet ja joutuneet tappiolle, yksilöt ovat taistele-
leet ja kuolleet, kansakunnat esiintyneet ja poistui-
neet — ja kaikki on valon kamppailua. Intohi-
mot ja pahet ovat voimallisin liikkeellä, hy-
vän heikko aini Tuskin kuulua. Mutta tais-
telussa epätasaisuudet hiotaan pois ja itselikkyy-
joutuu tappiolle kerran toisen perästä. Täten

tie nautaan totuudelle, ja ihmiskunta astuu
vähitellen valoa kohti. Siinä "veljet" ovat us-
kollisina auttajoina. He ~~paljasta~~ paljastavat silloin tal-
lain maailmalle ~~oikeuden~~ ^{oikeuden} ~~siis~~ ^{siis} paljon kun-
se suhteita vastaanottaa, he koettavat uskonto-
ja perustamalla ja muulla lailla muistuttaa ih-
misiä rakkauden ja totuuden laista, mutta koko
viisautta he eivät voi antaa. Monesta kymme-
nestä lämmi vuositista on suotuinen. Ajat ovat
kypsyneet syvemmälle tiedolle. "Viisauden-uskon-
non" nimi, joka kauvan on ollut unohtunut, ka-
juttaa hämmästyneelle maailmalle. Se astuu e-
siin ja vaatii itselleen totuuden oikeudella si-
jan kaikkien uskontojen ja järjestelmien ylä-
puolella. Sillä se on runko, jolla nämä ovat
oksina kasvaneet. Jokainen niistä sisältää vaan
osia totuudesta, mutta viisauden-uskonto edes-
taa itse Totuutta. Pitkän, vaikeaisen yön per-
rästi ihmiskunnalle koittaa parempi, onnellis-
empi päivä. Kuunnellaamme siis, mitä tuo
vanha, vanha oppi puhuu meille, katsokaamme,
kuinka se luopi valoa maailman pimeimpiäkin
soprukkiaan ja kuinka se selvittää kaikki vaikeu-
det.

Reinkarnatsiooni ja karma.

Mistä olen, minne joudun? — siinä kysymys, joka ihmiselle on tärkeimpiä. Mutta löytää siihen vastausta, se näyttää miltei mahdottomalta. Lentäjien useimmat pudistavat päätänsä ja tunustavat tiedottomuutensa — sillä kuitenkin ratkaisevat asiaa. Osa on rohkeampia. Ompa niitä, jotka väittävät, että miinkuin ihminen on tomuksi lähtenyt, niin hän tomuksi muuttuu, toisin sanoen: hänen elämänsä alkaa syntyessään ja loppuu kuollessaan. Ja kaikkien olemme karvatetut siihen uskaan, että lyhyen maallisen elämäme perästä meille on suotu iankaikkisen elämä, mutta Toiseen puoleen kysymyksestä — mistä olemme — ei kirkonopettajimmme anna selvää vastausta.

Kokemuksen kautta karma on päässyt varmuuteen asiasta. Silmille näyttää, niinkuin materiaaleilla oisi oikein. Kun vielä ajattelee, että iankaikkisuus, jolla on alku ajassa, on loogillinen mahdottomuus, ja että iankaikkinen kadotus korkeintaan 70 tai 80 vuotta kestävään koetusajan perästä on järkevää.

nen vääräys, käsittää helposti, että materia-
lismit ja ateistit ja sen semmoiset kukoistavat
kristillisinä yhteiskunnassa.

Näiden vastapainoksi, ikäänkuin luonto
tahtois ištönsä juolusta, spiritistinen lii-
ke on herännyt — se, joka on saanut oppinsa
vainajien hengiltä. Spiritistinen usko va-
kauttaa, että ihmisellä on jänkaikkainen perso-
oonallinen elämä ja että hän alituisen ke-
hittyy kuoleman jälkeen. (Muimmamainittu kohta
ehkä estää heitä kirkon ystäväydestä, vaikka
muuten ovat kristittyjä... Osa ajattelee
moni vapaasti muistakin dogmeista...) Spiriti-
stien leirissä ollaan kuitenkin eri mieltä täi-
keimmistäkin kohdista, koska nuo rakkaat
henget puhuvat ristiriitaisesti. Toiset väittä-
vät, että ihminen sytyttyä uudestaan takaa elämää
— romaanilainen spiritismi —, toiset sen kieltävät
— anglo-amerikkalaisen spiritualismi. Muuta
eri oppeista huolimatta noissa viimeisissä seanssi-
huoneissa se tosiasia on vahvistettu, ettei
ihmisen elämä päätty kuolemaan.

Miksi nyt on totuus? Kulkeeko se kultais-

ta keskitietä?

Kun kärsivän ihmisen itsetietoisuus herää, niin hän epätoivossaan kysyy itseltään: mitä olen tehnyt, että näin onneton olen? Koko hänen luontonsa nousee silloin vastaan, että hän syyttömästi kärsii muitten syntien tähden. Enhan minä ole jyytännyt järkeä tähän maailmaan! hän huudahtaa... Jos hän onnellinen olisi, niin voisi enohtaa itseä ja tyytyä milloin mihinkä selitykseen, mutta nyt hänen asemansa "minä", joka kärsii ja huutaa totuutta ja oikeutta.

Jos kaikki ihmiset olisivat samollaisia, tahi ainakin jos yhteiskunnalliset edut olisivat tasaa jaetut, omatuntonne ehkä tyytyisi siihen oppiin, että tämä on valmistusaika ijankaikkiseen elämään; mutta kun tapoamme ihmisrauhan, joka on syntynyt ja kasvanut paheitten pesässä, joka pienestä saakka on ollut kuin pakotettu synti — silloin, tosin, kun emme ihmettele, että Augustinus opetti predestinatismia, meidän sydämemme ei ole kyllin julma omistaakseen kumparista

kaan uskoa.

Ymmärryksemme matkasi ehkä hyväksyä
materialistien väitteen, että ihminen on vähitelt-
sen eläimestä kehittynyt olento — joka kehitys-
sä tapahtunut sokeain luonnonvoimain vaikutuk-
sesta taistelun olemassa-olon puolesta ja luon-
nollisen valikoimien kautta. Mutta silloin sen
välttämättömän vaatimus olisi, että kaikki ihmiset
olisivat pelkkiä järki-olentoja, jotka etupäässä
osaisivat „tuntea olemassa-olonsa puolesta”
ja korkeintaan rakastaa lähimpiä omaisiansa.
Nyt sitä vastoin niin ei ole. Voimallisten nerojen
syvä syynä on inhimäinen, enkeli-ihmisten tyhjentö-
myyden rakkaus ja viisaus ja muutamien käsitte-
myyden taipumus pahunteen — niin, itse pahan
ja hyvän käsitteet sekä vapaa tahto kumoavat
heti tuon opin...

Teosofia meidän pelastaa tästä epätoivoisuudesta.

Ihminen on ijantekijäisyydestä lähtenyt, opet-
taa viisauden-uskonto. Hän on aina ollut, on aina
oleva. Ajan alusta jumalallinen monaadi, jor-
ka itsehidotonna oli levännyt jumaluutensa

helmassa, lähti uelos elämän koulun viisaut-
ta oppimaan — oppiakseen tuntemaan oman itsensä,
omat syögytensä ja totuttuakseen jumalallisiin
mahdollisuuksiinsa. Siten hän astui inkarnaatio-
onien kiertokulkun. Hän kerää oppia kaikkien
ta. Hän valitsee kuusten huonimman, hän teke-
kii laimeitten loiskeita. Hän nukkuu kivessä,
hän hengittää kasvissa, hän liikkuu eläimessä,
ja vihdoin hän herää ihmisessä, hän muiste-
lee alkuperänsä. Nyt taistelu hänelle koittaa.
Hän käsittelee, että hänen on pyrkiminen takai-
sin omaan kotiinsa, josta on kauas, kauas jou-
tunut. Mutta hän on maistanut elämän ~~hans~~ su-
louutta, maailman hankutuksia, ja aineen peit-
sä hän on nähnyt oman kauneutensa. Hän ra-
kastelee tätä olon seu jettymyksistä huolimatta. Sen-
tähdän taistelu on ankara, paluumatka vaivalloinen
ja pitkä. Mutta niinkuin koko kehitys kestää vii-
kokuksia äärettömän, niin on hänelle myös monta
ihmis-elämää suotu.¹⁾ Yhdessä niin vähän ehtiä — usein
näkyä taaksepäin menoa — ja luonnon laki on: e-
teenpäin.²⁾ Sentahtehen ihmisen psykologian ymmärtäminen
ja ymmärtäminen kunnes tuo korkein päämäärä on saav-
utettu.

utettu. Elämällä on niin paljon opettamista, että
yhden ihmisen ikä siihen riittää.

Nyt monet asiat esiintyvät meille toisessa as-
lossa. Kysymykseemme mistä olemme, minne me-
nemme on meiltä nyt vastaus. Meidän alkumme
on jumalassa, emmekä ole täällä onnan päällä
ensimmäistä kertaa emmekä viimeistä. Niin-
kuin päivä ja yö, niin vaihtelevat elämä ja
kuolema. Niinkuin yöllä levähdämme päivän
työstä, niin kuolemassa haemme rauhaa elämän
vaivoista. Ja kun näköalamme näin laajenee —
mitäpi kärsimyksistä ja suruista? Ovathan ne het-
ket kellein, ohimeneviä...

Kärsimyksiä ajatellessamme joudumme kysymyk-
seen, johon jo viittasimme. Usein ihminen ei kiitä,
minkätähden suru häntä kohtasi; näyttää kuin mi-
nne valittaisi maailmassa. Ja kun muistamme,
miten erilaiset ihmiset ovat ymmärryksensä ja tui-
pumusten suhteen ja kuinka erikaltaisissa oloissa
he syntyvät ja elävät, niin tähdymme kysyä: mis-
sä tässä on totuus ja oikeus?

Tämä saattaaakin meidät aavistamaan, että on
olemassa toinen laji, joka erottamattomasti on yhti-

distetty reinkarnatsioonin lakiin. Tätä Toista lakia väisäuden uskonto kutsumi sanskrit-nimitykset: karmaksi. Meillä ei ole ^{eihtä} selviä käsitteitä, sentähden karmaa vastaa milloin jumala, milloin kutselmus tai kohtalo, milloin (koston) laki.

Karma on oikeastaan maailman siinä, korkein, pyhin laki. Se on universumin jatkuvuuden, täydellisen ja jatkuvuuden sopuvuuden ja tasapainon ja samalla näennäisesti tämän tasapainon alituisen häiriöiden ja jatkuvuuden... Karma on nimittäin syyn ja seurauksen yleinen laki. Kun voima liikkeelle pannaan niin sillä on vaikutuksensa: jos tartan kukaan, se lakasteu. Mutta karma ulottuu toisillekin aloille, ja tavallisesti mekin laa karmalla syyn ja seurauksen välittämättömyyttä henkisellet ja moraalisellet alalla, s. e. hyvi teko, hyvi sana, hyvi ajatus palkitaan, samaten pahu teko, sana tai ajatus rangaistetaan, sillä karma on oikeus.

Se on myös armo ja rakkaus. Elämä ei ole ikuinen heiluminen kahden rajan välillä, se kutsuu kiemuroiden ylöspäin. Karman ohjain käsi vie ~~ylös~~ eteenpäin, se on maailman opettaja. He

man karmea ihminen ei väisästyisi, hän ei tie-
täisi eroa hyvää ja pahan välillä.

Karma on reinkarnatсионin ohjaaja ja välittäjä,
voisimme sanoa: se on sen syy. Jollei minulla karmaa
ole, ei minun tarvitse syntyä jälleen... ~~Sitten~~
~~litten~~ ~~litten~~ ~~litten~~

Kun kuolon makeasta unesta lempään ^{hengen} ~~tuon~~
hetki lyö, jolloin sen taas ^(karmen käytyä) tulee herätä elämän
työhön, niin ^{sen} karma määrää, mihin perheeseen,
mihin ympäristöön, mihin oloihin, mihin ^{kausaan} ~~(se tyn:~~
tyy. Tämä uusi elämä on seuraus, tulos koko
entisestä kehitysjaksosta ja liikinnä edellisestä
elämästä. Ne luonteen ominaisuudet, ne taipu-
^(hyvä ja pahan)
muksut, jotka ihminen siihen saakka on itell-
leen hankkinut, ne seuraavat häntä „syn-
nyttäisinä”. Ne hyvät teot, jotka eivät vielä
ole palkkaansa saaneet, kohtaa häntä vasten
vasta muodossa — se joka paljon on auttanut ~~muut,~~
nauttii paljon apua. Samaten vielä rauhaisemmat
komat pahat teot syökseivät hänen päällensä
odottamattomina vastuksina ja seuraina... Ihminen
on siten oman onnensa seppi, oman kohtalonsa ^{omainsäpi}.
Mutta, niinkuin sanottu, ihminen ei ainoas-
taan maksa vanhaa velkaansa, ei ainoastaan va-

paada entisesti karmasta: Luonnon herätyskuuto
on: steenpäin! Ja steenpäin pyrkinessämme karm-
me muuttu karmaa. Näköpörimme laajenee, voi-
mamme kasvavat — mutta houkutteukset enentyvät,
vaarat tulevat lukuisammiksi... Ja ken ei erehdy,
ken ei lankea — noustakseen, väsästyäkseen?!

„ Ihminen, tunne itsesi! ”

Varmaan joku huudahtaa: oudoltaahan tuntuu
tuo jälleensyntyminen oppi! Oiko ennen semmoista
kuultu! Mitäkö ennen olen tämän maan päällä
ollut ja elänyt — ja vieläkö tänne joudun? Mutta
kuinka se on ymmärrettävi? Eihän muilla ole mi-
tään muistoa noista entisistä seikkailuistani!

Älkäämme hätäillä. Teosofia vastaa: eikö se
lyödytä järkeä ja sydäntä, tuo karmen ja reinkarn-
atsioonin oppi, eikö se valaise hämärää kohti,
eikö siinä ilmene yhdenmukaisuuden laki? Kestä
ja talvi, päivä ja yö, elämä ja kuolema. Sukupol-
vet uudistuvat. Sivistys, tiedet, taiteet joutuvat rap-
piolle — heräävät uuteen eloon. Vanhat totuudet ka-
toavat — esiintyvät ahtain jälleen.

Eikö reinkarnatsiooni ole uusi oppi. Vanhassa

maailmassa seko siihen oli yleinen. Indiaalaiset, egyptiläiset, ~~babyloni~~ assyrialaiset, persialaiset j. n. e. sitä kannattivat. Kreikkalaiset sitä opettivat mysteeriöissään. Jeesuksen aikana se oli juossessa tunnustettu. Meidän päivinämme se on Buddhan uskonnon pääkohhti. Kaikkien kansain ja aikain etevimmät henget ovat sitä kannattaneet.

Mitä siihen tulee, ettei ikminen muista varhempia inkarnatioonejaan, teosofia ensiksikin erottaa: ei näinkään. Moni lapsi ihmettelee oloaan — hän muistilee menneitä aikoja. Onhan tavallisen kysymys lapsen suussa: mistä kulle on tullut äidin luo? Sattuukohan vanhemmallekin joskus, että pyrähtyy hämmästyneenä ja kysyy: mistä tämä ennen olen nähnyt? Koko ennen olen ollut tällaisessa tilassa? ... Muuta ompa ollut ja on niitäkkin, jotka selvästi muistavat ennen eläneensä. Filosofit Pythagoras esim. ja Buddhalaisiin perustaja Gautama Siddharte. Ja Jeesus sanoi Johannekselta: hänessä on Eliaan henki, kun juutalaiset kysyivät, oliko hän itse Elias.

Toisekkin teosofia ^{vastaa kysymykseen} (avaa meille yhä uusia näkökohtia, se tuottaa ^{meille} eteenme opia ihmisen

kokoonpanosta.

Jokainen tietää, kuinka erilaisissa sielun- ja ruumiintiloissa ihminen voi olla eli kuinka erilaisilla aloilla hänen "minänsä" voi toimia, Ei ainoastakaan ihmisestä saata saada, että hän joks hetkessä on sama. Milloin hän ajattelee raittiisti ja maltillisesti, milloin päästään mielihyvyydessään liikkeelle. Toisinaan hän raivaa intohimoissaan, toisinaan on väliaikamaton tunnettomuuteen saakka. Hama se, joka ei koskaan näytä enkelin kasvoja, yhtä harva se, joka ei koskaan herätä inhoa. Ja paikittynyt ihminen — ^(hypnotisoinut, horroksien oloa) — ja nukkuma, mie ^(kuollut) liguoli, sairas!... Onko luonnossa suurempaa ihmettä kuin ihminen?

Tässä meillä on edessämme niin laaja tutki-
musten ala, että joudumme valita hämille, el-
lemme ota oppia vanhaan viisaudesta. Mutta
nämä ilmiöt käyvät ^{meidän} ymmärrettäväksi ja
selviksi, kun katsomme niitä teosofian valossa.
Se opettaa, että ihmisen "minä" toimii seitsemällä
eri ^{kehityksen} tasolla (plan), joita se nimittää ihmisen seit-
semien perinsiipiksi. Ne ovat sanskrit-nimi-
tyksineen seuraavat:

1. Itthāra Sharīra, fyysillinen ruumis.
2. Linga Sharīra, malliruumis.
3. Prāna, elonprinsiippi.
4. Kāma ~~ruumi~~, hämähän ruumis l. eläin-sielu.
5. Manas, intymillinen ~~sietu~~ „minä“.
6. Buddhi, henkinen ~~sietu~~ „minä“.
7. Ātma, henki l. jumalallinen „minä“.

Neljä ensimmäistä perinsiippiä muodostavat n.k. alemman nelion, kolme viimeistä n.k. ylemmän kolmion. Kolme on ihmisen kuolematon puidi, neljä kuolerainen. Toinen on henki, toinen on aine (ruumis). Ātma-buddhi on jumalallinen mo-
naadi, ihmisen jumalallinen alkuperä, ma-
nas on todellinen ihminen, ihmisen todelli-
nen „minä“ — se joka syntyy ruudestaan l.
aika ajoin „astuu alas lihaan“ (nelioon), pu-
keutuu persoonaksi. Manas on sentähden in-
dividualiteetti (yksilöllisyys), joka ilmenee milloin
missäkin persoonassa. Manas on täydellinen
muisti, se säilyttää muiston kaikista inku-
ntaivoineistaan, kaikista persoonistaan. Manas
se on, joka syntyy ruudestaan ja joka ruudestaan
vähitellen kehittyy ja oppii tuntemaan itsensä.

sa, s. o. jumalallisen alkuperänsä, Aina - buddhi.

Mutta jos niin on, miksi sitte ihmisen eli tu manas ei muista edellisiä inkarnatsoinejaan? Sentakden, että henki ja aine eivät voi olla välittömässä yhteydessä. Kolmis ja nelis ovat toisilleen vieraita — eli oikeammin: olisivat toisilleen aivan vierait, ellei löytyisi välittäjä, side, joka heidät yhdistää ja välittää tätä yhdistystä.

Tämä välittäjä on manaksen side ja kaut. sutaan alemmanaksi manakseksi. Toisin sanven se on — koska manas on puhdas järki, ^{ja muisti} vapaa tahto — maallinen ymmärrys eli intelligenssi, ^{muisti} ja tahto. Sen nimi on myös meillä "sielu".¹⁾ Vaa. koska alempi manaksemme vielä jatkaut. viihtyy käämässä, s. o. koska ymmärryksemme ja tahtomme tavallisesti ovat halujemme, himojemme ja persoonallisten toivomuksiemme jake

¹⁾ Niin voisi ainakin ehdottaa. Me länsimaalaiset olemme perin sekoittaneet kaikki kätittävät — niinpä kutsutaan koko ihmistä, semmoisena kuin hän meille esiintyy, milloin persoonaksi, milloin indiviideksi. Uteimmat kristityt eivät erota ihmisessä muuta kuin sielun ja ruumiin — eikä siitä syytä, etteivät tiedä hengestä. Paulus sili vasa toin, joka tiesi, puhun hengestä, sielusta ja ruumiista.

veluksessa, on tapana teosofien kerken puhua
„kama-manaksesta” ja nimittää sitä sieluksi.

Tavallisessa ihmisessä — ihmisessä, sellaisena
kuin häntä nyt tunnemme — ovat siis
manifesteerattuina kâma-manas ja 3 alemman
prinsippiä. Âtma-buddhi ja korkeampi manas
ovat vielä takana, ylhäällä, eivät ole mustaneet
läpi aineen varjon.

Koska alempi manas kehittyy maalliseen
elämään l. inkarnatioonin kuluessa, on luonnol-
listi, ettei sen muisti voi siirtyä muuta
kuin sen saman inkarnatioonin tapaukseen.
Mutta kun se kehittyy niin pitkälle, että se
voi vastaanottaa koko korkeamman manakseen,
silloin tietysti se tulee osalliseksi tämän abso-
luuttisesta muistista. Tämä juuri onkin kehii-
tyksen tarkoitus. Korkeampi manas ponnistaa
kaikki voimansa päästäkseen alemman manak-
seen — oman ääteen — kuuluvain ja ~~vain~~
~~sielun~~ siihen yhtyäkseen, niinkuin sen
luonnosta tulee. Mutta alempi manas on up-
piniskainen poika. Se ei tahdo ~~kukaan~~ to-
tella isän ääntä (omaa tuntoa), se viihtyy

mieluummin käman — halujen, himojen, naut-
lintojen — turvissa.

Kuinika vaikea sentähden korkeamman ma-
naksen kohtalo on! Mitä vastuksia, ennen-
kuin se saa rakennetuksi itselleen persoonan,
johon voi täydellisesti ottaa asuntonsa!... Ja
vasta sitten, kun se itse on persoona, se
saattaa ruveta tutkimaan Ätma-buddhia —
oma jumalallista alkuperäänsä! Vasta itse-
tietoisesti kuolematon ihmisen uskattaa ja
saattaa kohottaa Jumalan luo ja urokia
Hänen salaisuusiansa....

Käyttämällä nimityksiä henki, sielu ja
ruumis¹⁾ saamme seuraavan esityksen yllä ole-
vista asioista:

Henki on ^{Tajunta}~~tietoisuus~~ (medvetande), minuus,
järki, tahto, tunto ja kaikki totuus, kauneus,
hyvyys. Sen tarkoitus on tulla itse^{tajuntaan}tietoisuuteen
(själfmedvetande), toisin sanoen: se on persoona-
ton ja on tuleen persoonalliseksi.

Tämä voi tapahtua ainoastaan siten, että

¹⁾ Henki = ätma-buddhi-manas; sielu = käma-manas; ruumis
muut pransipit.

se ikäänkuin näkee itsensä, astuu itsensä ulkopuolelle — s. o. ^{subjekti} tarvitsee objektin, joka on se ilke. Tämän ~~ehto on jotta~~ hengellä on taito astua itsensä ulkopuolelle, luoda itsestään kuvan ja sitä katsella.

Kuva on ruumis, mainittu taito on sielu.

Jotta henki pääsisi täydelliseksi itsetuntemukseen, täytyy sen kuvan olla täydellinen. Autta henken taito luoda kuvaa on vain olemassa mahdollisuutena (*facultas in potentia*); se on siis tehtävin oleelliseksi (*fac. in actu*).

Sieluun tulee siis harjoittaa ruumiitten rakentamisessa, kunnes se tarttuu luoda ruumiin, joka on täydellinen kuva hengestä. Silloin on tarkoitus saavutettu, jos henki päässyt tilaisuuteen tutkia itseään.

Tarkastakaamme nyt kutakin erikseen ihmisen seitsemästä periaateesta. Jokainen niistä välittää ihmisen yhteyttä määrätyn ympäristön kanssa, sillä niinkuin ihmisellä,

niin on koko maailmalla 7 prinssiä, joten ihminen on pienoisikava maailmasta ja syystä kututetaan „mikrokosmos.“... Oikeastaan se onkin maailma (eli Jumala), joka manifesteerautuu seitsemällä tajunnan-tasolla eli kehittyä seitsemän eri suuntaan eli jonka ilmestyks tapahtuu seitsemällä eri tavalla (modi), ja ihminen, joka „prinsseissään“ nousee ja laskentuu toiselta tajunnantasolta toiselle...

Ithiula Sharira, fyysillinen olemus, on ^{meidän} se näkyvä väinen puoli ihmisestä, jota tiede ja yleinen juttutapa kutuu „ruumiiksi.“ Niin vanha, niin notkeaa, niin eheä kuin se onkin — sanos tiede — se on kokoonpantu pienien pienistä molekyyleistä, joita kohesiivä-voima pitii yhdessä. Salainen oppimme vielä pitemmälle. Sen sanat kuuluvat: kokouurmuksen ei ole yhtään fristettä, joka olisi ilman eloa tui ilman tajuntaa laetuaan — kaikki on tajuttua elämää! Ithiula-Shariran muodostavat äärettömien monet, näkymättömät pienet, eliöt mikroobit ~~atomit~~, joilla on oma „sub“-tajuntansa. Ii aggregatiivisista ^{ne} syntyvät erilaisia soluja, ja niiden tehtävä on lakkaamattomassa kierto-
kylässä

pyrkään jälleen sa havittää ja rakentaa ruumis määrätyn mallin
 mukaan (josta kohta enemmän). Kuusi k^o I ovat
~~ihant^o~~ ~~vaikutuksesta~~, joka kuusi on kuusi.
 Ohytyvät ne kaksi kormaanen turmeltuneita kettöjä ja
~~kuusi~~. Kuu ihästä esim. haavoittuu työskentelevät
^{liikkuu} ~~kuusi~~ kuvan aika t^o näin häirien tuottamaan
 tapaan, joten naarna syntyy. Tämä on n. k. "ta-
 junnattoman" muistihäiriö. Samaten tiedämme,
 että jos toteutamme ruumiin ^{in jäseniä} varmoin l^o kkei-
 sien, ne lopulta t^o n^o it^ost^o meidän tied^ottam^o.
 Tätä ilmiötä kutsumme "tavakri". Onkohan t^o
 n. k. "tajunnattomien funktsi^oonien" synt^o & näin
 selitett^o?

Ihän siel^o g^ote^o fy^osi^o
~~objektivisen~~ ~~muut^o~~ ~~kan^o~~.

Linga Shariralla on monta nimeä: astrali-
 ruumis, ^{sterisen} ~~aether~~ruumis, ^{malliruomis} haamu, kummitus ^{y^om^o} ~~kuusi~~
 oleme s^o ~~kuusi~~ ^{m^o} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~
 molekyylit ovat hienompaa ^{ainetta} kuin Ihän
 eli s^o ~~kuusi~~ ^{ainetta}, joka katsotaan tähtä^o ~~kuusi~~
 tien vä^o ^{kuusi} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~
 ja kut^o ^{aetheri^o} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~ ^{kuusi} ~~kuusi~~
mis ja astrali-(täht^o)-ruumis. Linga mainit^o

"Ki pidi ajatteleman, että avaruudessa löytyisi ikään

myös modelliruumiina, koska se on malli eli muoto, jonka ympäri niin sanoaksemme sthila rakennetaan. Se on herkki vaikutuksille ja helposti kumoutuu. Jollei ihmisellä olisi sthila, hän voisi muuttaa ulkonäkönsä tahtomansa mukaan, sillä linja on hänen muotonsa ja sthila on tämän muodon fyysiväisyys.

Hauska on salaisen opin selitys ^{ajstillisista} ~~havainnoista~~ ^{fyysillisen maailman vaikutus} ~~havainnoista~~. Se saattaa ensin fyysillisen ruumiin molekyylit värähtämään ^(tunteen). Näistä värähdys ^{ket} etenee vastapäätä astraaliruumiin molekyyleihin, niistä mentaaliseen (maailman) tasolle, josta heijastunut takaisin, vihdoin joutuu takaisin fyysillisen aivon molekyyleihin, missä muodostavat aivotajuntamme. Astraaliruumiissa sijaitsevat nimittävät ~~tunteet~~ ^{ajstiset} ~~aituiset~~ ^{eli sisäiset} ~~sisäiset~~ ^{aituiset} välittävät havainnonkerkukset. Jos esim. sairastetaan jalka pahataan poikki, niin hän voi tuntea kipua

kuin kerroksia erilaista ainetta — ei, sillä aine on yksi ainto, homogeeninen alku-substantti, jonka atoomit eriytyvät (aggregaatioon) ja värähdys (vibraatioon) ^{ajstisissa} ~~havainnoissa~~ muodostavat erillaisia aineen tiloja. Näitä on neljä alkutilaa ja seuri ^{niistä} johtuvia. Näitä alkutiloja (eli „alku-aineita“) kutsutaan noilla kutsuilla nimillä: tuli, ilma, vesi ja maa. „Maa“ on itien „fyysillisten“ aineiden yleisnimi, ~~ja se on~~ ^{se on} siis sekä kiinteä ja sulan että ~~ja~~ ^{ja} kaasunmuotoisen aineen. (Maa ja neljä elementtiä ovat vaan yllämainittujen alkuaineiden fyysilliset objektiiviset kuvot). „Vesi“ taas on „etteriaineiden“ yleisnimi. Tähän kuuluu linja, tämä y.m.

taa itseajaintaan vapaatahtoisesti Toiselta tasolta
toiselle; unessa esim. hänen ajaintaan kyllä vetäy-
tyy sisä-aistiin ja toimii astraalisella tasolla, mut-
ta hänellä ei ole siitä muiston herät^{tyään}~~ttom~~. Clair-
voyanti sitä vastoin „näkee astraalivalossa”: hän
siirtää itseajaintaan astraalireunumiin^{seen} („france”-
tila), katselee „muotojen maailman” ikmeitä ja tuo
„herätessään” havaintonsa fyysilliseen aivoonsa, joten
heräillä ne muistuu.⁵

Astraalireunumiin alalle kuuluvia ilmiöitä ovat
ruinikien hermostuminen, hajamielisyyt, hermosto-
muus, tainnos-tila, horros-tila, ennustaminen, ^{g. m. a.}
nistukset, näöt, ^(monet spiritistiset ilmiöt) ennustavat unet, ^{g. m. & P.} ^{g. m. & P.} si-
käien näkeminen taidolla varustettuja henkilöitä
kutsuttuihin vanhoille suomalaisille tietäjiksi, ja saman-
laisten nimitetään Skotlannissa „second sight.”²⁾

Präna, elonprinsippi, ^{on} ~~on~~ persoonallinen
prinsippi samalla lailla kuin ohihita ja linga sha-
vira. ^{muutta} Fyysillisistä reunumiista putruksannone ja mai-

1) Näitä ~~myöskin~~ vielä laajemmin.

2) Muutamat tiedemiehet (pääosin okkultistit) ovat onnis-
tuneet ottamaan valokuvia astraalireunumista, joka on ollut ir-
vallaan fyys. mediumin fyysillisesti reunumista. — Röntgenin k-säteet
ovat astraalivaloa ja niiden avulla ehkä vielä jokuakin ilmiä tulee.

oittimme, että avaruus on täynnä eläviä (ja tajui-
nalla varustettuja) atomeja — koko avaruus on kuin
elämän valtameri, jonka pisarat värähtelevät valo-
ta ja lämmöstä. Elämän puoli tässä kutsutaan fi-
raksi (hu: djiva), jissa asuu jok. atoomissa. Jiva an-
taa ruumiin molekyyleille sen voiman, jolla ne raken-
tavat ja purkavat alituisen kiertokulussa — samat-
la kyllä kuin eläimelle, kasville, kivelle, kiertoah-
jelle ja kaikille jumalan ilmestysmuodoille. ^{niiden elinvoiman} Se kuu-
kee läpi kaikki materian astet ja kaikilla tasoil-
la silli on keskuksiaan, joita kutsutaan „aurin-
goiksi.“

Jiva on yleisnimi, prāna yksityisnimi. Puhutaan
kasvin prānasta, eläimen, ^{tahden} ihmisen prāna.
On ruumiin molekyylin yhteinen elinvoima, ja sen
alus eli vaikutin (vehiculum) on linga śharīra,
Nii. sanotaan, sentakden että ihmisen elinvoima par-
haasta päästä sijaitsee astraaliruumiissa¹⁾, joka näkyy si-
tä, että astraaliruumiin irtautuessa fyysillisesti ruu-
miista tämä vapuu tainnoksiin — vieläpä kuolee,
jos astraaliruumin joutuu liian pitkälle. Itämaisen ja

1) On huomattava ero ruumiin molekyylin erikoiselämän (joka
yhteisesti kutsutaan jivaksi) ja niiden yhteisen elinvoiman (prānan) välillä.

kun varjost turkin tuntur, ~~kuu~~^{myrsky} koivun auringon
pää hiänneellä puoli on kuuma, sillä koivun ^(kappale)
itseensä imenyt (absorbeerannut) säteileviä lämpöä;
~~ja~~^{ja niinkuin} auringonlamps muuttuu polttavaksi, kun sä-
teet kulkevat myrskyn linssiin kautta. Samalla
lailla auringon lämmön asua jiva (ilmenitys)
muotoon sidottuna synnyttää järänan — ja
järäna konsentreesattuna (yhtäkyllin läsnä-ollessa) on
kääman alku.....

Käma on aistillisen Tunnon prinsippi. Ilman
käämaa emme tuntisi elävämme. Klemme ja puhu-
neet aistillisista havainnoista, nyt lisäämme, että ne
jäisivät ^{ajatukselle kylmiksi värähdysvikiksi} ~~tyhjiksi ajatuksiksi~~, elleemme kääman
avulla tuntisi ne eläviksi havainnoiksi.

Kääman alku kuuluvat taten kaikki ne ilmiöt,
jotka syntyvät aistillisesti havaittavasta elämästä,
niinkuin halut, himot, mielenliikutukset, taipu-
mukset ja muut luonnolliset vietit, vaistot ja tun-
teet. „Kaikki eläimelliset tarpeet, kuten nälkä, jano,
sukupuolittunto kuuluvat käämaan, samaten kaikki into,
himit, kemoisut kuin rakkaus (se alemmissa muodo-
s), viha, kosto ja kateus. Käma on havainnollisen ole-
massaan, ~~halla~~ aineellisten nautintojen ~~ja~~ halu, lihan

himme, silmäin halu ja kopea elämä. Tämä prinsippi on ihmiskunnan aineellisiin, se joka sitoo hänet maalliseen elämään. ~~Ei toimintaan~~ Molekyylien muodostama aine, kaikista vahvimmin fyysillinen ruumiis, ~~joka~~ ei suuri o- kaan ole rasin prinsipeistamme, vaan keskimmäi- nen prinsippi se on, eläin omissa, joka toimii ^{viattoman} ruumiimme suojassa ja käyttää sitä välikappaleenaan". (Annie Besant: Seven principles of Man, recods. Kirjasto).